

Arrest

nr. 226 737 van 26 september 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 7 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 februari 2019 waarbij de verzoekende partij wordt uitgesloten van het voordeel van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 16 juli 1998 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 17 juli 1998 een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 4 mei 2000 om verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus. Ook de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (hierna: de VBV) beslist op 3 oktober 2001 om verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker wordt uitgesloten, omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid en handelingen die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties zoals bedoeld in artikel 1, F, lid 1 en 3 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (BS 4 oktober 1953; hierna: het Vluchtelingenverdrag).

1.2. Verzoeker dient op 29 oktober 2018 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 6 februari 2019 de beslissing om verzoeker uit te sluiten van het voordeel van deze wetsbepaling. Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.10.2018 bij onze diensten werd ingediend door :

*[N., M.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Rwanda (Rep.)
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat betrokkene uitgesloten wordt van het voordeel van voornoemd artikel 9ter gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 van de genoemde wet, te weten:

Redenen:

> Dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven, waarbij dit lid van toepassing is op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden, m.n.

In het asiëldossier van [M.N.] werd op 4 mei 2000 een negatieve beslissing genomen op basis van een uitsluitingsclausule op basis van artikel 1F van de Conventie van Genève van 1951. Deze beslissing werd bevestigd door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op 3 oktober 2001.

[N.] verklaarde in zijn asielaanvraag geen weten te hebben van moordpartijen op de campus van de universiteit van Butare te Rwanda, of op een barrière vlakbij zijn huis. Hij verklaarde ziek en bedlegerig te zijn geweest tijdens de genocide in Rwanda, en zijn huis nauwelijks te hebben verlaten.

De VBV achtte deze uitleg niet geloofwaardig, en stelde dat [N.] als voormalig minister en rector van de universiteit wel degelijk het nodige aanzien had om zich te verzetten tegen de moordpartijen. De VBV besloot dat er voldoende redenen waren om te veronderstellen dat hij zich schuldig had gemaakt aan ernstige misdaden tegen de menselijkheid.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1.-

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich mee kan brengen voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en

aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing.

In casu sluit verwerende partij verzoeker uit van het voordeel van artikel 9ter Vw. op grond van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet stelt:

'De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.'

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet:

'Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat : a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven; b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties; c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd; Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden. '

Verwerende partij heeft verzoeker uitgesloten op grond van artikel 55/4 c) nl. dat verzoeker zich schuldig zou hebben gemaakt van ernstige misdaden tegen de menselijkheid, quod certa non.

Verzoeker betwist de aantijgingen, en is het oneens dat hij omwille van vermoedens van schuld wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er proportionaliteitsafweging werd doorgevoerd door verwerende partij, evenmin blijkt dat verwerende partij een nauwkeurig en individueel onderzoek heeft gedaan.

Verwerende partij verwijst enkel naar een beslissing van het CGVS/VBV genomen in het kader van een asielpprocedure (1998-2000) waarbij de asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd.

Nochtans is verwerende partij genooddaakt om een doorgedreven onderzoek te voeren zodat pro en contra kunnen worden afgewogen.

Verwerende partij heeft in onderhavig dossier immers toepassing gemaakt van de uitsluitingsgrond wegens het plegen van een ernstig misdrijf, zoals voorzien in artikel 55/4 Vw.

Uit de memorie van toelichting blijkt met betrekking tot het begrip "ernstig misdrijf" in deze bepaling 'dat de bewoordingen van artikel 17 van richtlijn 2004/83/ EG van 29/4/2004 werden overgenomen, die niet noodzakelijk aansluiten bij het Belgisch strafrechtelijk classificatiesysteem. Verder kan voor de invulling van het begrip «ernstig misdrijf» mutatis mutandis verwezen worden naar de punten 155 tot 158 van de «Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés», uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands):

"(...) 156. Aux fins de cette clause d'exclusion, il est également nécessaire de peser le pour et le contre, de tenir compte à la fois de la nature de l'infraction que le demandeur du statut de réfugié est présumé avoir commise et du degré de la persécution qu'il redoute. Si une personne craint avec raison des très graves persécutions, par exemple des persécutions qui mettent en danger sa vie ou sa liberté, le crime en question doit être très grave pour que la clause d'exclusion lui soit applicable.(...)

157. Pour évaluer la nature du crime qui est présumé avoir été commis, il faut tenir compte de tous les facteurs pertinents, y compris les circonstances atténuantes éventuelles. Il faut également tenir compte de toutes circonstances aggravantes, telles que, par exemple, le fait que l'intéressé a déjà des condamnations inscrites à son casier judiciaire. Le fait que l'individu condamné pour un crime grave de droit commun a déjà purgé sa peine ou a été gracié ou encore a bénéficié d'une amnistie doit également entrer en ligne de compte. En pareil cas, la clause d'exclusion n'est plus censée s'appliquer, à moins qu'il ne puisse être démontré qu'en dépit de la grâce ou de l'amnistie les antécédents criminels du demandeur l'emportent sur les autres considérations.(...) » (Pari. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, p. 109 - 110)"

Aldus blijkt hieruit dat bij toepassing van deze uitsluitingsclausule de pro en contra dienen te worden afgewogen, rekening houdend met de aard van de inbreuk in verhouding tot de door de betrokkene aangevraagde bescherming. Daarbij moet rekening gehouden worden met zowel verzachtende als verzwarende omstandigheden, zoals het al dan niet bestaan van eerdere inbreuken, het feit dat de straf reeds werd uitgezeten, e.d.m.

Verwerende partij had dan ook een proportionaliteitstoets moeten uitvoeren bij toepassing van de uitsluitingsclausule ex art. 9ter juncto art. 55/4, c, van de vreemdelingenwet, hetgeen evenwel niet gebeurd is. Door dit niet te doen, is de bestreden beslissing tot uitsluiting evenwel kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

2.-

De zorgvuldigheidsplicht als van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij in casu heeft nagelaten enig degelijk en actueel onderzoek te verrichten.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen afweging heeft gemaakt m.b.t. de persoonlijke en medische situatie van verzoeker.

Er werd geen adequate afweging gemaakt tussen de verschillende belangen in dit dossier. Het ernstige en niet te herstellen nadeel dat verzoeker zal lijden door de beslissing, werd geenszins in overweging genomen. Evenmin werd zijn slechte medische toestand niet mee in overweging genomen.

Verwerende partij dient zorgvuldig om te gaan met het dossier van verzoeker en dit in zijn geheel te onderzoeken.

In de uitsluitingsbeslissing van verwerende partij motiveert men als volgt:

[...]

In 1998 diende verzoeker een asielaanvraag in, dewelke op 4 mei 2000 werd geweigerd op basis van de reeds genoemde uitsluitingsgrond. Verzoeker zou zich volgens het CGVS schuldig hebben aan moordpartijen op de campus van de universiteit te Butare (Rwanda).

Dat de bestreden beslissing een absolute schending uitmaakt van de beginselen van behoorlijk bestuur nu de beslissing zich integraal vastklampt aan de afzonderlijke beslissing die genomen werd door het Commissariaat-Generaal in de asielprocedure in het jaar 2000!

Meer nog, volgens verwerende partij zou verzoeker zich schuldig hebben gemaakt aan ernstige misdaden tegen de menselijkheid, quod certa non, terwijl verzoeker hiervoor nooit werd veroordeeld. Verwerende partij heeft bij het nemen van deze uitsluitingsbeslissing zich louter gebaseerd op vermoedens/veronderstellingen van het CGVS/VBV, dewelke zich overigens situeerden in het jaar 2000. Ondertussen verblijft verzoeker reeds meer dan 20 jaar onafgebroken in het Rijk en betekende hij gedurende al die tijd geenszins een gevaar voor de openbare orde.

Verzoeker betwist formeel en ten stelligste dergelijke misdaden ooit te hebben gepleegd.

Te meer verzoeker een attest van de Rwandese Procureur bijbrengt, waarin wordt gesteld dat de aanklacht tegen verzoeker vervalft aangezien er geen bewijzen zijn jegens hem m.b.t. de genocide in Rwanda. (zie stuk 2)

3.-

Dat verwerende partij zich beroept op de ruime appreciatiebevoegdheid die hij terzake geniet, doch dat die ruime beoordelingsmarge geen afbreuk doet aan de gedegen belangenafweging die men als overheid dient te maken bij de beoordeling van artikel 9ter vreemdelingenwet.

Verwerende partij laat na haar beslissing degelijk en afdoende te motiveren. In plaats daarvan verwijst verwerende partij louter naar een beslissing die genomen werd door het CGVS op 4 mei 2000. Dit is echter een ernstige schending van verschillende beginselen van behoorlijk bestuur nu een asielprocedure en een verzoek tot toepassing van artikel 9ter vreemdelingenwet gebaseerd zijn op geheel andere grondslagen en rechtsgronden.

De elementen die van belang zijn bij de beoordeling van de gegrondheid van een verzoek gebaseerd op artikel 9ter, zijn geheel andere criteria en alzo kan men niet enkel de motivering overnemen van het CGVS om zijn beslissing aangaande een 9ter-regularisatie te motiveren zonder een adequaat onderzoek te doen naar de persoonlijke situatie van verzoeker en zonder de belangrijke criteria voor een gegronde aanvraag af te toetsen.

Verwerende partij beschikt over een ruime beoordelingsvrijheid. Deze vrijheid brengt echter met zich mee dat verweerder zijn beslissing uitvoeriger en afdoende dient te motiveren.

4.-

Door echter de beslissing te baseren op het besluit van het CGVS, zonder actueel onderzoek te voeren naar de huidige situatie van verzoeker, schendt men zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de motiveringsplicht.

De Minister voor Asiel en Migratie stoelt zijn huidige beslissing bij de beoordeling van een regularisatieaanvraag cfr. Artikel 9ter vreemdelingenwet op het besluit genomen door het Commissariaat en baseert zich hierdoor onrechtstreeks op de verhoren die in het jaar 1998 – 2000 hebben plaatsgevonden.

Het staat ontegensprekelijk vast dat verweerder hierbij ernstig tekort is geschoten het zorgvuldigheidsbeginsel na te leven. Men had hoe dan ook een adequaat onderzoek moeten voeren naar de persoonlijke situatie van verzoeker op heden. Niet alleen heeft men nagelaten om het dossier te actualiseren, maar ook heeft men nagelaten om de elementen in overweging te nemen die van belang zijn bij de beoordeling van een regularisatieaanvraag cfr. Artikel 9ter Vw.

Dit zijn compleet andere grondslagen dan dewelke in acht dienen te worden genomen bij een asielprocedure. De ruime beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt, doet geen afbreuk aan het zorgvuldigheidsbeginsel, noch aan de motiveringsverplichting!

In het licht van de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder beschikt in het kader van een beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9ter vreemdelingenwet, diende men de aangevoerde medische situatie van verzoeker te onderzoeken en toe te lichten waarom de door verzoeker aangevoerde medische toestand niet in aanmerking kan worden genomen voor de toekenning van de medische regularisatie. Door enkel te verwijzen naar de uitsluitingsgronden die door het CGVS zijn weerhouden, dient te worden vastgesteld dat er geenszins werd onderzocht of de specifieke slechte medische toestand waarin verzoeker zich verkeert, valt onder het toepassingsgebied van artikel 9ter vreemdelingenwet.

De loutere veronderstellingen/vermoedens dat verzoeker zich schuldig zou hebben gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid (in navolging van het CGVS), sluit de beoordeling van de medische regularisatie geenszins uit!

Nochtans heeft verwerende partij een beslissing inzake genomen zonder de toetsing van de medische elementen die werden aangevoerd door verzoeker en dit gaat in tegen zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, als de plicht om het besluit afdoende te motiveren.

Bovendien baseert verwerende partij zich in haar motivering op de verklaring die werden afgelegd door verzoeker in het kader van de asielprocedure (1998-2000). Men motiveert dit als volgt:

“ [N.] verklaarde in zijn asielaanvraag geen weten te hebben van moordpartijen op de campus van de universiteit van Butare te Rwanda, of op een barrière vlakbij zijn huis. Hij verklaarde ziek en bedlegerig te zijn geweest tijdens de genocide in Rwanda, en zijn huis nauwelijks te hebben verlaten.”

Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat men in een rechtstaat geacht wordt onschuldig te zijn tot het tegendeel wordt bewezen. Verzoeker heeft tot op heden steeds zijn onschuld gekraaid aangezien hij nooit betrokken is geweest bij de genocide in Rwanda. Dit wordt uiteindelijk bevestigd door de Procureur des Konings van Rwanda, dewelke uiteindelijk de zaak heeft geseponeerd jegens verzoeker, aangezien er geen bewijzen voorhanden waren tegen hem om te kunnen stellen dat hij zich schuldig zou hebben gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid.

Hoe dan ook, de verklaring van verzoeker waarnaar verwerende partij verwijst in haar uitsluitingsbeslissing teneinde haar beslissing te kunnen steunen, werd genomen i.h.k.v. de asielprocedure van 1998-2000.

Dit betekent dat men geen rekening heeft gehouden met de actuele situatie van verzoeker, noch heeft men een afweging gemaakt tussen de slechte medische toestand van verzoeker, en het vermoeden van schuld in hoofde van verzoeker van meer dan 20 jaar geleden, waarbij de schuld overigens niet bewezen is en waarvoor hij geenszins werd veroordeeld.

Ook het eventuele gevaar dat hij zou kunnen vormen voor de openbare orde werd niet getoetst.

Het is zo dat verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens zijn verblijf op het grondgebied in aanraking is gekomen met de politie of het justitie en hieraan dient het nodige belang te worden gehecht.

Met het gegeven dat verzoeker echter geen enkel gevaar vormt voor onze openbare orde, werd absoluut geen rekening mee gehouden.

5.-

Er dient in het licht van artikel 9ter vreemdelingenwet een ernstige afweging te worden gemaakt rekening houdend met de medische redenen die door verzoeker worden aangebracht.

Verzoeker heeft nood aan een goede, stipte en accurate medische begeleiding. Zijn gezondheidstoestand is volledig afhankelijk van de behandelingen en ondersteuning die hij in België thans verkrijgt, alsmede de gunstige levensomstandigheden alhier.

Een terugwijzing naar zijn land van herkomst, zou de gezondheidstoestand van verzoeker alleen maar verergeren, daar hij al zo lang hier in België verblijft en geen banden meer heeft met zijn thuisland.

Dat verzoeker reeds meer dan 20 jaar onafgebroken in het Rijk verblijft en steeds de Belgische normen en waarden respecteert.

Dat verzoeker weldegelijk voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 9ter Vw. en hij bijgevolg in aanmerking komt voor een verblijf op grond van medische redenen.

6.-

De draagwijdte van de huidige uitsluitingsbeslissing werd in het licht van al deze elementen niet nagegaan door verwerende partij, zodat het zorgvuldigheids-, minstens het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Verwerende partij is immers gehouden in rechte en in feite afdoende te motiveren, zelfs wanneer men zou veronderstellen dat men ernstige misdrijven heeft gepleegd (zie arrest RvV 31.03.2010: ‘3.3 Le Conseil ajoute toutefois que ce faisant, la partie défenderesse reste tenue de se conformer aux obligations de motivation formelle qui lui incombent, en l’occurrence celle de fournir à l’intéressé, dans sa décision, une information claire et suffisante des considérations de droit et de fait qui l’ont déterminée, en qu’il peut comprendre les raisons qui la justifient et apprécier l’opportunité de les contester utilement.’).”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat de administratieve beslissingen met redenen moeten zijn omkleed, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd en dat de voorziene motivering als pertinent en draagkrachtig is te beschouwen. Uit het betoog van verzoeker blijkt ook dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er zo in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is in casu dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feiten-vinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 9ter en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt in zijn § 4 als volgt:

“De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.

§ 2. Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt.

§ 3. Een vreemdeling kan worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus als hij, vóór zijn aankomst op het grondgebied, een of meerdere misdrijven heeft gepleegd die niet onder het toepassingsgebied van paragraaf 1 vallen en kunnen worden bestraft met een gevangenisstraf als ze in het Koninkrijk waren gepleegd, voor zover de vreemdeling zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om te ontsnappen aan straffen die voortvloeien uit die misdrijven.

§ 4. Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

Aldus blijkt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in een wettelijk kader inzake de mogelijkheid voor verweerder om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te weigeren ingeval er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de aanvrager handelingen heeft gepleegd zoals bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, ook al lijdt de betrokken vreemdeling aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

In casu wordt verzoeker uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, omdat er volgens verweerder ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij misdaden tegen de menselijkheid heeft gepleegd, dit met toepassing van artikel 9ter, § 4 gelezen in samenhang met artikel 55/4, § 1, a) van de Vreemdelingenwet.

Er wordt verwezen naar de beslissing van 4 mei 2000 om verzoeker uit te sluiten van het voordeel van de erkenning als vluchteling op basis van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag, bevestigd door de VBV op 3 oktober 2001. Er wordt gewezen op verzoekers functie van voormalig minister en rector van de universiteit ten tijde van de Rwandese genocide en het gegeven dat hij het nodige aanzien had om zich te verzetten tegen de moordpartijen die plaatsvonden op de universiteitscampus van Butare.

Door de uitdrukkelijke verwijzing in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet naar de uitsluitingsgronden in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet moet worden aangenomen dat deze uitsluitingsgronden op eenzelfde wijze moeten worden toegepast in het kader van de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De uitsluitingsgrond in artikel 55/4, § 1, a) van de Vreemdelingenwet voor de subsidiaire beschermingsstatus is verder gelijkaardig aan de uitsluitingsgrond voor de vluchtelingenstatus zoals vervat in artikel 1, F, lid 1 van het Vluchtelingenverdrag (zie ook *Parl.St.* 2005-2006, DOC 51, 2478/1, p. 108). Om deze redenen kan verzoeker niet zonder meer worden gevolgd in zijn betoog dat de asielprocedure en de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn gebaseerd op “*geheel andere grondslagen en rechtsgronden*” waardoor de verwijzing naar de eerdere beoordeling in zijn asielaanvraag niet relevant was voor het nemen van de bestreden beslissing. De wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien in gelijklopende uitsluitingsgronden.

Gelet op hetgeen voorafgaat, moet dus worden aangenomen dat verweerder, wat de vraag betreft of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker handelingen heeft gepleegd zoals bedoeld in artikel 55/4, § 1, a) van de Vreemdelingenwet, meer bepaald misdrijven tegen de menselijkheid, dienstig kon verwijzen naar de eerdere vaststellingen die door de commissaris-generaal en de VBV hieromtrent reeds werden gemaakt in het kader van verzoekers asielaanvraag.

De VBV ging in zijn beslissing van 3 oktober 2001, in navolging van de commissaris-generaal, zo reeds na of er *“ernstige redenen zijn om te veronderstellen”* dat verzoeker *“een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen”*, dit in de context van de Rwandese genocide die plaatsvond in 1994. De VBV ging hierbij reeds in op de vraag of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker heeft deelgenomen aan de verwezenlijking van dergelijke misdrijven, dat hij deze heeft aangemoedigd of dat hij niet heeft belet dat deze werden gepleegd terwijl hij hiertoe de macht had. Er werd op gewezen dat verzoeker rector was aan de Universiteit van Rwanda en dat hij zijn bureau en woonplaats had in Butare, vlakbij de universiteitscampus waar tussen april en juli 1994 moordpartijen plaatsvonden. De VBV besloot dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid en aan handelingen die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties. De beslissing van de VBV is definitief in het rechtsverkeer.

Niettegenstaande het gegeven dat verzoeker kennis had van het standpunt van de Belgische autoriteiten dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij misdaden tegen de menselijkheid en handelingen die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties heeft gepleegd, waardoor hij niet enkel onder een uitsluitingsgrond voor de erkenning van de vluchtelingenstatus maar ook onder een uitsluitingsgrond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet viel, bracht verzoeker in het kader van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van voormeld wetsartikel geen nieuwe elementen naar voor die kunnen maken dat niet langer het standpunt kan worden aangehouden dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij dergelijke misdrijven heeft gepleegd en waaromtrent een nieuw onderzoek zich opdrong.

Verzoeker stelt thans de aantijgingen te betwisten en betoogt dat de commissaris-generaal en de VBV hem in verleden hebben uitgesloten van de vluchtelingenstatus op basis van vermoedens en veronderstellingen. Hij stelt nooit te zijn veroordeeld voor misdaden tegen de menselijkheid.

Om toepassing te kunnen maken van artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet is verweerder er niet toe verplicht de feiten die de betrokken vreemdeling ten laste worden gelegd in strafrechtelijke zin aan te tonen. Het volstaat vast te stellen dat er ernstige redenen bestaan om te denken dat de betrokken vreemdeling feiten heeft gepleegd zoals bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Waar de thans voorliggende procedure niet kadert in de strafprocedure blijkt ook niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op het vermoeden van onschuld (RvS 9 juli 2015, nr. 11.427 (c)).

Een strafrechtelijke veroordeling is op zich niet vereist om toepassing te kunnen maken van de uitsluitingsgrond in artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet. De vaststelling in de bestreden beslissing dat er *“ernstige redenen”* voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoeker misdaden tegen de menselijkheid heeft gepleegd volstaat om hem te kunnen uitsluiten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In casu ligt een definitieve beslissing in het kader van verzoekers asielaanvraag voor waarin reeds is vastgesteld dat de vereiste *“ernstige redenen”* voorhanden zijn om aan te nemen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan onder meer misdaden tegen de menselijkheid. Verweerder steunt zich op deze eerdere vaststelling en beoordeling. Door het louter poneren dat dit onderzoek steunde op vermoedens en veronderstellingen en zijn betrokkenheid bij misdaden gepleegd in het kader van de Rwandese genocide te ontkennen, overtuigt verzoeker niet dat het onderzoek zoals dit tijdens zijn asielprocedure plaatsvond niet met de vereiste zorgvuldigheid, degelijkheid en grondigheid is gebeurd. Verzoeker haalt de voorziene motivering niet onderuit, door het louter ontkennen van enige betrokkenheid bij onder meer misdaden tegen de menselijkheid of het op niet-onderbouwde wijze betwisten van de vastgestelde ernstige redenen dat hij betrokken was bij dergelijke misdaden.

Het gegeven dat hij intussen ongeveer 20 jaar in België verblijft, er vele jaren zijn verstreken sinds de afsluiting van de asielprocedure en hij geen feiten van openbare orde zou hebben gepleegd in België, is niet van aard de vastgestelde ernstige redenen onderuit te kunnen halen dat verzoeker, in het kader van de Rwandese genocide, misdrijven tegen de menselijkheid pleegde.

In zoverre verzoeker voor het eerst in het kader van de huidige beroepsprocedure een stuk voorlegt van een Rwandese procureur dat de klachten tegen hem zijn vervallen, dringt de vaststelling zich verder op dat dit stuk niet voorlag bij het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker verwees hier niet naar in zijn aanvraag, ook al had hij kennis van het standpunt van de Belgische autoriteiten dat

er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij onder meer misdaden tegen de menselijkheid pleegde. De Raad kan in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening houden met documenten die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Het komt niet aan de Raad toe dit stuk in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen.

Verzoeker brengt nog een uitgebreid betoog naar voor, waarbij hij ervan uitgaat dat hij wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet en omwille van het plegen van een ernstig misdrijf. Hij wijst erop dat inzake deze uitsluitingsgrond in de parlementaire voorbereiding wordt verwezen naar de punten 155 tot 158 van de *“Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés”* van het UNHCR, waaruit volgens hem volgt dat bij de toepassing van deze uitsluitingsclausule een proportionaliteitsafweging zich opdringt. Hij stelt dat een dergelijke proportionaliteitsafweging in casu niet werd doorgevoerd.

Verzoeker gaat bij dit betoog echter uit van een incorrect feitelijk uitgangspunt. In casu wordt verzoeker uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij handelingen heeft gepleegd zoals bedoeld in artikel 55/4, § 1, a) van de Vreemdelingenwet, met name misdrijven tegen de menselijkheid, en niet omdat hij handelingen heeft gepleegd zoals bedoeld in artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet, met name een ernstig misdrijf. Noch in de parlementaire voorbereiding noch in de voormelde *“Guide des procédures”* van het UNHCR wordt gewag gemaakt van een door te voeren proportionaliteitstoets voor de toepassing van de uitsluitingsgrond op basis van gepleegde misdaden tegen de menselijkheid waarbij concreet moet worden onderzocht of de strafrechtelijke antecedenten opwegen tegen andere overwegingen.

In casu werd in het kader van de asielprocedure reeds vastgesteld dat de uitsluitingsgrond op basis van misdaden tegen de menselijkheid toepassing vindt in de situatie van verzoeker. Er moet worden aangenomen dat in het kader van deze procedure reeds alle relevante elementen in rekening zijn gebracht en verzoeker hierbij ook zijn standpunt naar voor kon brengen. In het kader van de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bracht verzoeker in dit verband ook geen nieuwe elementen naar voor. In deze omstandigheden overtuigt verzoeker niet dat verweerder bij het nemen van de thans bestreden beslissing nog enige specifieke proportionaliteitstoets diende door te voeren.

Er kan daarenboven worden geargumenteed dat misdrijven tegen de vrede, oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid noodzakelijkervijze een bijzondere ernst in zich dragen, in die mate dat er geen ruimte is voor enige afweging tussen de ernst van mogelijke vervolging en de ernst van de gedragingen van de betrokken persoon (GUY S. GOODWINN-GILL en JANE MCADAM, *The Refugee in International Law*, New York, Oxford University Press, 2007, 165). Ook het UNHCR stelt zo dat een proportionaliteitstoets in beginsel niet is vereist bij misdaden tegen de vrede, misdaden tegen de menselijkheid en handelingen die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties, omwille van het gruwelijke karakter van deze feiten (UNHCR Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 September 2003, punt 24).

De vaststelling in de bestreden beslissing dat er *“ernstige redenen”* zijn om aan te nemen dat verzoeker misdaden tegen de menselijkheid heeft gepleegd, volstaat om hem uit te kunnen sluiten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zonder dat blijkt dat hiervoor nog een verdere – onnodige – afweging of toetsing met betrekking tot zijn actuele persoonlijke en medische situatie diende te worden doorgevoerd. Enige motivering hieromtrent drong zich bijgevolg evenmin op.

De toepassing van artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet vereist, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, ook geen onderzoek naar het actueel gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat een uitwijzing naar zijn land van herkomst een verslechtering van zijn gezondheidstoestand tot gevolg zal hebben, wordt benadrukt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering naar het land van herkomst betreft en hiermee ook niet gepaard gaat.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat verweerder zich heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of dat hij op basis van een onzorgvuldig onderzoek of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Er blijkt evenmin dat werd gehandeld in strijd met de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS